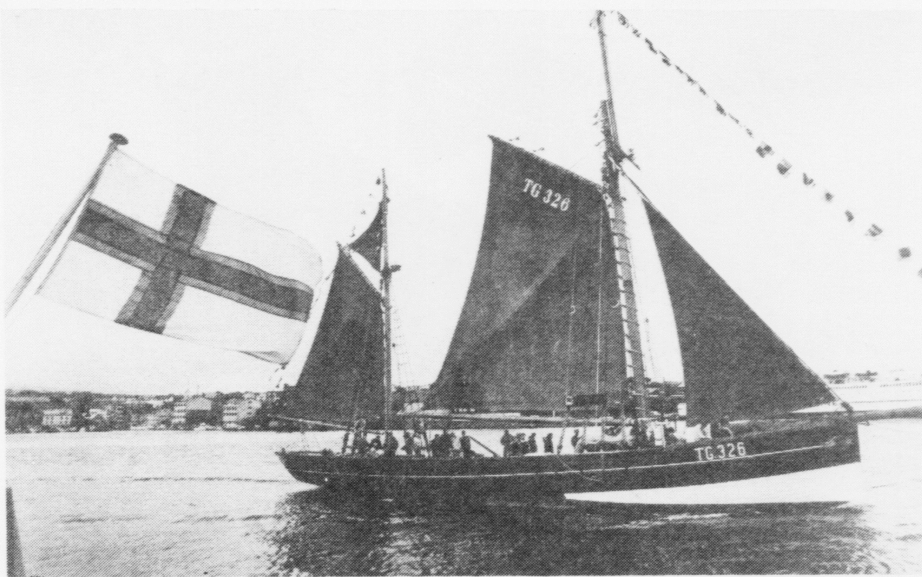

En oplevelsesrig tur til Færøerne

Sommeren synger på sidste vers. Dagligdagen er begyndt igen og for at komme gennem efteråret og vinteren, er det godt at have nogle gode sommeroplevelser at tænke tilbage på. Det har vi. - Vi er en gruppe lærere, ægtefæller og børn fra Nakskov, den danske venskabsby til Vågå.

På vor skole har vi gennem en årække været en del kolleger, der gerne ville besøge Færøerne, men det strandede ofte på hvordan, hvornår, hvorledes - osv.... indtil en af vore kolleger, Ragnar Johansen (som er barnefødt på Færøerne, og som stadig har nære bånd til sit fødeland) sagde: Nu skal det være! Forberedelserne gik i gang, og vi kom virkelig af sted. Onsdag morgen den 24.06.92 kl. 09.00 steg 35 personer op i bussen i Nakskov og kl. 13.00 landede vi på Færøerne.

Første overraskelse! Vi rejste fra 25 graders varme og stod i lufthavnen på Færøerne i 13 grader. Der blev hurtigt rodet rundt i tasker og kuffetter. Strikketrøjer og vinterjakker blev hevet frem, og så var vi parat til at se og opleve jeres smukke land. Efter en køretur fra Lufthavnen til Torshavn gennem et landskab, der er meget anderledes end vort flade Lolland, blev vi inddelt på Føroya Lærarskúla. Da planen var, at vi allerede næste morgen skulle videre til Vågå, gjaldt det om at få set så meget som muligt af jeres hovedstad.

I Tinganes fik vi en god orientering om færøsk styreform, politiske situationer og, hvad der især havde vor interesse, en orientering om undervisningssektoren og færøske

skoleforhold. Derfra spadserede vi rundt i byen, hvor vi fik en fin orientering om den historiske udvikling, som Torshavn og Færøerne har gennemgået. Vi hørte mange spændende ting og sugede godt til os, da vi jo vidste, vi skulle videre til Vågå næste morgen. Denne eftermiddag var nok vor bedste mulighed for at opleve Europas mindste - men ikke mindst charmerende hovedstad.

Næste morgen - stor aktivitet på Lærarskúlanum. Morgenmad, oprydning, pakken sammen og så af sted til færgen. Og der sad vi så - og sad - og sad!!! Sømandstrekede! Færgen sejlede ikke! Nu var gode råd dyre!

Men hvad vi danskere ikke vidste, var at en færing altid har en fætter eller en onkel eller... som kan hjælpe, og oven i købet gerne vil. Efter et par telefonopringninger kom en bus, kørte os tilbage til Lærarskúlan, som uden betænkning åbnede dørene for os igen og var villige til at huse os så længe, vi havde behov derfor.

Sømandstrekjen viste sig imidlertid at være en foræring til os turister. Vi fik nu en mulighed for en bustur til de nordlige dele af jeres øer. Det gav os et indblik i den barske natur, de stærke naturkræfter og de små samfund, og vi fornemmede, at det kan være en barsk tilværelse. I undertiden har på jeres øer midt i det store Atlanterhav. I har naturens luner noget tættere inde på livet i jeres dagligdag, end vi fra det flade beskyttede Danmark har.

Strekjen gav os også mere tid til at kigge nærmere på jeres hovedstad. Det er en

lille, hyggelig, køn by med Tinganesi, Nordens hus, kirken, den gamle bykerne osv. I kan godt være stolte af jeres by.

Da det blev fredag fik vi lidt af et problem. Det skulle løses. Vort fodboldlandshold skulle nemlig spille finale om Europamesterskabet mod vor sydlige nabo, Tyskland. Det var en uhyre vigtig begivenhed for os. Vi vidste, at man i Vågå havde sørget for, at vi kunne følge kampen på TV, men vi sad jo i Torshavn!!! Det blev nu ikke noget problem. Lærerskolen fremtryllede et fjernsyn. Samtidig fik vi en venlig og hurtig ekspedition ang. de kasser øl, som hører sig til, når man skal i rigtig fodboldstemning. I kender

jo sikkert resultatet, så I kan sikkert godt forestille jer, at vi havde noget at feste for. Men ikke ret sent!

I løbet af dagen havde nogle færinger nemlig arbejdet for os! Tidligt næste morgen skulle vi i iltempe forlade Lærarskúlan, fordi det dejlige skib »Johanna« var kommet fra Vågå for at hente os. Vi håber, vi fik ryddet ordentligt op og sagt pænt farvel for den gæstfrihed, vi mødte i Torshavn og på Lærarskúlanum. Men tingene gik pludselig meget hurtigt, 35 landkrabber på en skonnert i Atlanterhavet i bølgegang og 13 grader varme. En oplevelse vi ikke så let vil glemme. Ikke alle var lige søsterke, men mand-skabet var utroligt venligt

og hjælpsomt og fremtryllede både sengepladser og varme drikke. De af os, der ikke led søsygens kvaler og som trodsede kulden og standhaftigt blev på dæk alle 5-6 timer turen varede, så også Færøerne fra vandsiden. Og det er så sandelig et smukt syn. Vi kan stadig se Lille Dimon hæve sig højt og stejlt over os som en stor grøn hostak i det mørke Atlanterhav. Ikke det eneste synsindtryk, men måske det smukkeste.

Vel ankomne til Vågå skulle vi blot op ad bakken, over vejen og ind på skolen. Her skulle vi bo. Og vi følte os straks velkomne. Madrasser lå klar i klasseværelserne, og kaffe, brød og pålæg var stillet frem til os. I gjorde det let for os at føle, at I gerne ville have vort besøg. Indkvarteringen gik hurtigt, og vi var så parat til at se jeres sydlige ø.

Vi var rundt øen i bus, og selvom jeres land i udstrækning ikke er stort, er der dog megen forskel på øerne i nord og syd. Vi lod os dog ikke transportere hele tiden. Et par traveture indgik også i programmet. En spadseretur på Færøerne kræver lidt bedre kondi, end vi forventede. Vi overlevede strabadserne omend nogle af os måtte døje med et par valbler, en forstuvet fod, ømme muskler og en naturligvis behagelig træthed. Men det tog vi gerne med i købet.

Vore dage i Vågå gav os også indblik i den gæstfrihed, venlighed og hjælpsomhed, I færinger modtager gæster/turister med. Vi fik lejlighed til at møde kolleger, til at udveksle synspunkter, hygge os og feste sammen med jer. Det gør altid en rejse bedre, når man kommer i kontakt med folk.

Vi havde nogle fine dage i Vågå, men som dagene gik, og sømandstrekjen fortsatte, kunne vi ikke lade være med at tænke på, hvordan vi kom hjem! Ikke fordi vi var kede af at være i Vågå, men nogle af os havde arbejde, vi skulle hjem til. Det problem blev også løst. I nattes mulm og mørke, som nu slet ikke er så mørke hos jer nordpå, sejlede DFDS passagerskibet Winston Churchill ind på Tvøroyri og tog os med om bord. 39 timer senere kunne vi så gå i land i Eshjerg. En spændende uge var forbi.

Til slut i vort indlæg kunne vi godt takke mange personer med navns nævnelse. Det vil vi dog undlade. Ikke fordi vi ikke vil sige jer tak, men fordi I var så mange, der hjalp os, og vi vil så nødt glemme nogen. Vi er dog sikre på, at de personer, der kom i kontakt med os, også ved, at vi husker jer, og vi håber I vil modtage et stort og velment TAK fra os 35 danskere fra Nakskov.

Vi håber også, at vi når I får lejlighed til at komme til Nakskov, kan gøre gengæld. Tak til Færøerne og færingerne for en dejlig oplevelse.

På vegne af lærerkollegiet på Madeskovskolen i Nakskov

Torben E. Hansen

